

Ἄπ. Οὐχί· ἀλλ' ὅλη ἡ περιουσία τῆς θανούσης μερίζεται ἐπίσης τοῖς ἀνταδέλφοις καὶ τῇ μητρὶ. Τὰ αὐτὰ ἐννοοῦνται καὶ εἰς τὴν δευτερογαμοῦσαν μητέρα.

Ἐρ. Ἐπειδὴ ὁ ἀνεψιός, υἱὸς ἀμφιθαλοῦς ἀδελφοῦ ὑπάρχων, καὶ τρίτου ὦν βαθμοῦ, προτιμᾶται τοῦ ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ ;

Ἄπ. Ναί, προτιμᾶται· φησὶ καὶ γὰρ ὁ νόμος ρητῶς, ἀδελφῶν ἀμφιθαλῶν καὶ παίδων τοιούτων ἀδελφῶν μὴ ὑπόκτων, τότε οἱ ἐκ διαφόρων γονέων ἀδελφοὶ κληρονομοῦσι τὸν ἐξ ἑνὸς γονέων ὄντα ἀδελφὸν αὐτῶν. Ἐνταῦθα δὲ τοὺς θεῖους οὐ συμπεριλαμβάνει ὁ νόμος».

267

1710–1715. Ἀφοριστικὸν Γράμμα ἐκ χφ. Κριτίου, σ. 105–107, ἐν 20, Β' σ. 27.

«... σκοτισθέντες γὰρ οὗτοι <οἱ χριστιανοὶ> ὑπὸ τοῦ διαβόλου... συμπλοκαῖς παρανόμοις παραδιδόασιν ἑαυτοὺς καὶ ἐκτελοῦσιν ἄθεσμα καὶ ἀπηγορευμένα συνοικέσια, οἵτινες... μεσιτείας ἐξωτερικὰς μετέρχονται... διαβάλλουσι τὴν ἀρχιερωσύνην παρὰ τοῖς κρατοῦσι...».

268

1711. Φιρμάνιον περὶ ἀσυδοσίας καὶ ἐλευθερίας τῶν Ἀγιορειτῶν, μνημ. ἐν 190, σ. 21, (19/22).

269

1711. Συμφωνητικὸν παχτώσεως χωραφίου ἐν Νάξῳ, ἐνώπιον τοῦ ἱερέως Στεφάνου Μελισσοῦργου, κατατεθὲν εἰς τὴν καγγελλαρίαν, ἀνέκδοτον, ἐν ΕΒΕ Τμ. χφφ. Ξ 102.

«... (ὁ κοπιαστής) νὰ τὸ τραφοκοπήσῃ καὶ νὰ τὸ φυτέψῃ ἀμπέλι, καλὰ καὶ τιμημένα, νὰ ἀρέσῃ κάθε καλοῦ γεωργοῦ, καὶ φυτεύωντάς το καθὼς ἄνωθεν γράφομεν, τὴν ἰντροάδα, ὅπου ξαποστείλῃ ὁ Θεός, νὰ πέρνῃ ὁ ἀφεντότοπος ἀπὸ κάθε τρία τὸ ἓνα καὶ ὁ κοπιαστής τὰ δύο. Καὶ διὰ κανέναν καιρὸν (ἂν) δὲν ἐθέλασι εἶσθαι κοντέντοι ἢ τὸ ἓνα μέρος ἢ τὸ ἄλλο, νὰ ἀποκοβγένηται τὸ ἀμπέλι, νὰ πληρώνῃ ὁ ἀφεντότοπος τὰ δύο μερίδια τοῦ ἀμπελίου τοῦ κοπιαστή, ἢ τῶν κληρονόμων του, καὶ νὰ τὸ πέρνῃ μοναχικὰ ὁ ἀφεντότοπος. Ἐτzi ἔμειναν κοντέντοι καὶ ἀναπαμένοι, τόσο τὸ ἓνα μέρος, ὥσάν καὶ τὸ ἄλλο. Καὶ ὁ ἀνηλογήσας, νὰ πληρώνῃ τῆς εὐρισκομένης ἀφεντίας ρεάλια δέκα. Πληρώνωντας καὶ μὴ πληρώνωντας, πάλι τὸ παρὸν νὰ ἔχῃ τὸ βέβαιον καὶ ἀχάλαστο, διὰ μαρτυρίας τοῦ ἄνωθεν...».

270

1712. Πρακτικὸν ἀπὸ 29 Ἰουνίου τῶν μαστόρων τοῦ χωρίου Ἀρμολίων τῆς Χίου, τῆς «λαγηνικῆς τέχνης», (τσουκαλάδες, γαβαθάδες, σικλάδες, κανατάδες),

δι' οὗ διορίζουν δύο πρωτομαστόρους τοῦ ρουφετίου, ἔχοντας ἐξουσίαν, ἐν περιπτώσει παρακοῆς τῶν μαστόρων, νὰ τοὺς ἐκδιώκουν τῆς τέχνης των καὶ νὰ τοὺς τιμωροῦν «μὲ τὴν κρίσιν», ἐν 161, σ. 90–91.

